

Jedna z mnoha

Autor: Antonio Šoposki, 8. B, ZŠ a MŠ Wolkerova

Když jsem se narodila, byla jsem rozžhavená, horká a lidé, jako bych byla něčím nakažena, se mě ani dotknout nechtěli a pořád mne přenášeli v kovových kleštích a surově do mě bili kladivy. Bum. Třísk. Těm lidem se podařilo zohyzdit mi tvář tváří nějakého člověka, který si říkal Ferdinand Druhý. Ze strany druhé mi vyrazili erb. Namočíc mě do studené vody jsem ztuhla a zchladla. Už jsem nabyla tak zářivě červená a ohebná, jako před malou chvílí, ale svítivě zlatá a skvostná. Zahodili mě do dřevěné bedny k ostatním mincím, které měly zevnějšek stejně půvabný jako já. Víko přilehlo ke zbytku dřevěné konstrukce, kde jsme se nacházely všechny stejného druhu a my se ocitly v naprosté tmě. Pár chvil se to s námi klepalo, drncalo a převracelo a zanedlouho někdo otevřel víko a smál se na nás jako blázen. Když do nás zabořil ruce, viděli jsme, jak mu z hrudě vyrazila zakrvavená čepel meče, zhroutil se k zemi, prýštila z něj nějaká červená tekutina. Zemřel.

„Konečně, pojd'te ke mně, vy moje zlatíška“, zašišlal pomalu bezzubý člověk, který se tvářil ještě divněji než mrtvola ležící na zemi. Touto vraždou to však zdaleka neskončilo, lidé se kvůli nám masakrovali po stovkách, zatímco do nás se ukládala ta lidská hamižnost, nedůvěra a vyšinutá touha po bohatství. S postupem času jsme začaly ztrácet tu krásnou zlatou barvu a šedivěly jsme. Jednoho dne se však našel mladík, který byl úplně jiný ale zároveň i na chlup stejný jako ostatní. Ten nás výjimečně využil nehodlal.

Z neznámého důvodu nás zabalil i s bednou do vybledlého plátna, hodil do jámy a zahrabal. Avšak to nestihl celé, protože ho na poslední chvíli obklíčila banda mužů na koních a popravili ho na hrdle. Za pár set let jsme zase spatřily světlo boží, protože nás neznámý nálezce našel a odnesl do zvláštní budovy a dodnes tam ležím ve skleněné vitrině a prohlíží si mě spousta lidí. Ještě jsem málem zapomněla dodat, že dobrý skutek toho muže, co nás nechtěl využít, nás očistil od vši zloby a nespravedlnosti, co se na nás zachytila, a byly jsme opět krásně a zlaté.

Pointa: Lidé jsou v dnešní době pro moc a bohatství schopni i zabíjet druhé, proto je pravý poklad potkat někoho, kdo není schopen pro pár zlatáků udělat cokoliv.